

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 2. 11. 2022 v trestní věci obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] adresa pro doručování [REDAKCE], [REDAKCE],

takto:

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň - město proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - město ze dne 28. července 2022 č. j. 1 T 55/2021 – 637 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby (státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 11. 5. 2021 č. j. 1 ZT 495/2020-45) pro skutek, ve kterém byl spatřován přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a jehož se měl podle podané obžaloby obžalovaný dopustit tím, že

ve Věznici [REDAKCE] v rámci výkonu trestu odnětí svobody v přesně nezjištěné době po 1. 3. 2018 přislíbil odsouzenému [REDAKCE] [REDAKCE] narozenému [REDAKCE], zajištění úspěšnosti jednak jeho dovolání, jednak úspěšnosti následně podávané ústavní stížnosti prostřednictvím blíže nespecifikované osoby pracující u Ústavního soudu, přičemž za s tím spojené právní služby požadoval na [REDAKCE] [REDAKCE] pro údajného právního zástupce složení částky 500 000 Kč, ačkoli ve skutečnosti neměl v úmyslu takto deklarované právní služby pro [REDAKCE] [REDAKCE] zajistit, ale získané peníze použít výhradně pro svoji potřebu, a pokud tedy [REDAKCE] [REDAKCE] zajistil podle pokynu [REDAKCE] [REDAKCE] na účet jeho bývalé přítelkyně [REDAKCE] [REDAKCE] narozené [REDAKCE], č. [REDAKCE] dne 11. 4. 2018 převod částky 200 000 Kč, dále na stejný účet dne 24. 7. 2018 převod částky 150 000 Kč, dne 21. 8. 2018 částky 92 000 Kč a dne 21. 9. 2018 částky 58 000 Kč z účtu č. [REDAKCE] majitelky [REDAKCE] [REDAKCE] narozené [REDAKCE], takto získané finanční prostředky použil na úhradu svých dřívějších dluhů a [REDAKCE] [REDAKCE] tak způsobil škodu ve výši 500 000 Kč,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Dalším výrokem bylo okresním soudem rozhodováno o nároku na náhradu škody, a to tak, že podle § 229 odst. 3 trestního řádu byl poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] narozený [REDAKCE], se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Soud prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že na základě provedeního dokazování dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem s tím, že v daném případě se skutkový děj, který tvoří základ obžaloby, sice alespoň zčásti udál (došlo k jednání i následku), avšak nedošlo k naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty nejen trestného činu žalovaného, ale ani trestného činu jiného. Poukázal na to, že doplnil dokazování v rozsahu, v jakém mu to bylo uloženo v předešlém kasačním rozhodnutí odvolacího soudu s tím, že však k žádné podstatnější změně v důkazní situaci nedošlo a neměl proto důvod revidovat své předchozí rozhodnutí o tom, že je namístě obžalovaného podané obžaloby zprostit. Okresní soud konstatoval, že v daném případě proti sobě stojí tvrzení poškozeného a obžalovaného coby dvou tehdejších spoluvězňů, z čehož vyplývá i ve vztahu k obsahu jejich opisů rejstříků trestů jejich

snížená obecná věrohodnost. Vyjádřil přesvědčení, že v projednávaném případě není pochyb o tom, že předmětná finanční částka v celkové výši 500 000 Kč byla z podnětu poškozeného ■■■■■ na číslo účtu poskytnuté obžalovaným zaslána. Současně však na základě konkrétních skutečností blíže rozebraných v 5. až 7. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud vysvětlil, že zde ale vznikají pochybnosti o pravdivosti tvrzení poškozeného ■■■■■ ohledně toho, za jakým účelem obžalovanému předmětnou finanční částku 500 000 Kč poskytl (tj. o tvrzení poškozeného o tom, že se mělo jednat o finanční částku na právní pomoc ve vztahu k podání dovolání a k podání ústavní stížnosti v jeho trestní věci). Dle okresního soudu z hlediska určení účelu částek v celkové výši 500 000 Kč zde stojí proti sobě rozdílná tvrzení poškozeného ■■■■■ a obžalovaného, a neexistuje zde hodnověrný důkaz přímý či ucelený řetězec důkazů nepřímých, který by bez podstatných a rozumných pochybností jednu z těchto verzí podporoval. Pokud dle poškozeného ■■■■■ měly být postupné částky určeny výlučně na jeho právní pomoc – což však obžalovaný rezolutně popřel, nebylo současně dostatečně věrohodně potvrzeno ani vyvráceno, že by obžalovaný nějaké kroky v tomto směru neučinil. Pokud jde o účel poskytnuté finanční částky, okresní soud shrnul, že za situace, kdy neuvěřil ani obžalovanému (podle něhož mělo jít v případě této částky o finanční výpomoc obžalovanému na úhradu jeho dluhu a na jeho žití ve výkonu trestu a aby měl něco do začátku po propuštění z výkonu trestu), ani poškozenému ■■■■■ bylo nutno v důsledku zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného obžalovaného) obžalovaného pro skutek, pro nějž je stíhán, zprostit.

4. Proti tomuto rozsudku podal v neprospěch obžalovaného v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň - město. V následném písemném odůvodnění odvolání uvedl, že nesouhlasí se zprošťujícím výrokem. Podle státního zástupce je důkazní situace stále stejná, byť bylo dokazování doplněno o výsledky řady osob majících k projednávané věci vztah. Na jedné straně je tvrzení poškozeného, pro jaké účely opatřil půl milionu korun a zajistil jeho zaslání přítelkyni obžalovaného, na straně druhé pak tvrzení obžalovaného, jak s finanční částkou naložil a že to mělo být po domluvě s poškozeným. Jestliže lze něco v dané věci označit za absurditu, pak je to podle státního zástupce právě tvrzení obžalovaného, že poškozený ■■■■■ sám v rozhodné době bez finančních prostředků, jak sám uvádí, s velmi vysokým peněžitým trestem za svoji předchozí trestnou činnost, zajistí prostřednictvím své rodiny vysoký finanční obnos, aby obžalovaný mohl uhradit své dluhy a dále si pak nějakým způsobem přilepšit při výkonu trestu odnětí svobody. Naopak důvod zajištění částky a její předání dle dispozic obžalovaného tak, jak jej dokola opakuje poškozený ■■■■■ nepovažuje státní zástupce za nic zvláštního a nevěrohodného. Na rozdíl od samosoudce by státní zástupce nevěnoval až takový prostor zkoumání důvodu obstarání částky na straně poškozeného, pokud byl ve své trestní věci právně zastoupen a o všech krocích svého právního zástupce nepochybně informován. Poškozený ■■■■■ to řekl jasně, obžalovaný ■■■■■ mu prostě nabídl, že mu za peníze zařídí, aby další advokát ve věci učinil kroky směřující k rozhodnutí, samozřejmě pozitivnímu, ve prospěch poškozeného, a proto mu uvěřil a peníze pro něho zajistil. Došlo-li následně k tomu, že obžalovaný použil peníze pro svoji potřebu, zcela v rozporu s původním tvrzením, nemůže na toto jednání státní zástupce nahlížet jinak než jako na jednání podvodné. Opírá-li samosoudce své rozhodnutí ve věci o to, že vzhledem k trestní minulosti je obecná věrohodnost obou aktérů snížena a specifickou věrohodnost svědka – poškozeného ■■■■■ má snižovat jeho vyjádření ohledně účelu finančních částek, kdy jednou se mělo jednat o peníze na právní pomoc ve vztahu k podání dovolání a jednou podání ústavní stížnosti, k tomu státní zástupce může uvést pouze následující. Tak, jako může být znásilněna prostitutka, okraden zloděj, tak může být i podveden podvodník. Požadovat pak na osobě právně neznalé, aby se mistrně orientovala v trestním řízení a rozlišovala řádné a mimořádné opravné prostředky, je dle státního zástupce zcela nedůvodné. Na to měl ve své trestní věci poškozený ■■■■■ advokáta a k získání peněz a jejich předání obžalovanému se uchýlil v podstatě jako k poslední šanci, neboť ho o úspěšnosti aktivit dalšího obhájce obžalovaný opakovaně přesvědčoval.

5. Státní zástupce v podaném odvolání shrnul, že je podle něj důkazní situace i po doplnění dokazování dle požadavků krajského soudu stále stejná. Na straně jedné je aktivní utvrzování poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] obžalovaným v tom směru, že mu v jeho trestní věci může zprostředkovaně pomoci, na straně druhé víra poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] že po obstarání částky půl milionu učiní nezjištěný obhájce v jeho trestní věci kroky, které ve svém důsledku povedou k rozhodnutí ve prospěch tehdy obžalovaného [REDAKCE]. Nestalo-li se tak a obžalovaný tuto finanční částku použil prokazatelně na naprosto jiné účely, než deklaroval, vykazuje jeho jednání znaky podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Nálezací soud se dle státního zástupce s důkazní situací náležitě nevypořádal, podle státního zástupce nedůvodně zpochybňuje tvrzení poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] a v podstatě bez dalšího přejímá vyjádření obžalovaného v celé trestní věci jako akceptovatelné, ačkoli důkazy svědčí podle státního zástupce pro opak. Závěrem státní zástupce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu Plzeň - město k novému projednání a rozhodnutí (s tím, aby se v rámci nového rozhodnutí především věnoval obhajobě obžalovaného a jejímu posouzení z hlediska věrohodnosti a logiky, především co do tvrzeného důvodu převzetí peněz od poškozeného, nikoli spekulacím v tom směru, že v podstatě ve věci mohlo jít o poskytnutí úplatku, pro což nesvědčí žádný důkaz).
6. Obžalovaný se prostřednictvím svého obhájce k podanému odvolání vyjádřil tak, že jej považuje za nedůvodné, a navrhl, aby bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu. Zdůraznil, že ve svém odvolání státní zástupce sám uvádí, že „je důkazní situace stále stejná, byť bylo dokazování doplněno o výsledky řady osob, majících k projednávané věci vztah“, kdy proti sobě stojí tvrzení obžalovaného a poškozeného, přičemž státní zástupce polemizuje se závěry učiněnými soudem prvního stupně k otázce věrohodnosti osob obžalovaného a poškozeného a tím i jimi zastávaných verzí a inklinuje k tomu, aby bylo nazíráno pozitivně na verzi poškozeného, kdy jednostranně konstatuje, že: „na jedné straně je aktivní utvrzování poškozeného obžalovaným v tom směru, že mu v jeho trestní věci může zprostředkovaně pomoci, na straně druhé víra poškozeného, že po obstarání půl milionu korun učiní nezjištěný obhájce v jeho trestní věci kroky, které ve svém důsledku povedou k rozhodnutí ve prospěch tehdy obžalovaného poškozeného.“ Státní zástupce pak následně uvádí, že obžalovaný použil finanční částku na jiné účely, než deklaroval a uvádí, že soud prvního stupně nedůvodně zpochybňuje tvrzení poškozeného a naopak přejímá vyjádření obžalovaného, ačkoliv důkazy dle mínění státního zástupce svědčí pro opak. Obhajoba k tomuto uvádí, že výše uvedený závěr státního zástupce je pouze jeho myšlenkovým závěrem, nikoliv však v trestním řízení objektivně zjištěnou reálnou skutečností, kdy naopak se soud prvního stupně i po provedeném doplnění dokazování nacházel v situaci „tvrzení proti tvrzení“. V takové situaci je zapotřebí aplikovat zásadu in dubio pro reo a rozhodnout ve prospěch obžalovaného, což bylo soudem prvního stupně zcela správně učiněno. Dle obhajoby není správný závěr státního zástupce, že by důkazy „svědčily pro opak“, než je verze obžalovaného, kdy jediným důkazem je právě a pouze tvrzení poškozeného, jenž je z logiky věci samozřejmě v přímé kontradikci s tvrzením obžalovaného a obhajobě tak není zřejmé, proč by na takovémto základě mělo být rozhodnuto o vině obžalovaného. K věrohodnosti verze obžalovaného obhajoba odkazuje na výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří se vyjádřili k osobě poškozeného a jeho vystupování ve Věznici [REDAKCE] přičemž se shodli na jeho nedůvěryhodnosti i na poměry osob ve výkonu trestu odnětí svobody a na tom, že tento veřejně prohlašoval a dával na odív svoje finanční možnosti. Obžalovaný dále ve svém vyjádření k podanému odvolání státního zástupce konstatoval, že pokud státní zástupce vytýká soudu prvního stupně jednostranný pohled na tvrzení obžalovaného, sám zcela ignoruje ty důkazy, které pro tuto verzi svědčí, aniž by tento paradox jakkoliv vysvětloval. Takové jednostranné a selektivní hodnocení je zákonitě zkreslené, nepřesné a vede k nepoužitelným výsledkům a závěrům, které nemohou odpovídat objektivní realitě. Obhajoba obžalovaného byla dle závěrů státního zástupce vyvrácena poškozeným [REDAKCE] aniž by odvolatel odůvodnil, z jakého důkazního prostředku toto své tvrzení dovozuje, kdy z pouhé výpovědi poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] takový závěr jednoznačně učinit nelze z důvodu logické kontradikce výpovědí poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] a obžalovaného, kdy tyto rozpory se

nepovedly překlenout ani za použití dalších důkazních prostředků včetně provedené konfrontace. Soud prvního stupně pak dle obžalovaného správně a souladně s (obžalovaným rovněž konkretizovanou) rozhodovací praxí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu České republiky aplikoval zásadu *in dubio pro reo*.

7. Poškozený se prostřednictvím svého zmocněnce k podanému odvolání vyjádřil tak, že souhlasí s argumentací státního zástupce v jím podaném odvolání.
8. Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumal podle § 254 trestního řádu zákonost a odůvodněnost obou výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo. Měl přitom na zřeteli výhrady a námitky vznášené odvolatelem v podaném opravném prostředku. K vadám, které nebyly odvolatelem vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroku odvoláním napadeného. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.
9. Předně zdejší soud konstatuje to, co je zřejmé již z odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i z odvolání státního zástupce. Přezkoumávaný rozsudek je v pořadí již druhý, který okresní soud vyhlásil. Prvý rozsudek okresní soud vyhlásil dne 11. 10. 2021 pod č. j. 1 T 55/2021-419 a jím obžalovaného shodně jako nyní odvoláním napadeným rozsudkem zprostil podané obžaloby (toliko s odkazem nikoliv na § 226 písm. b) trestního řádu, ale na § 226 písm. a) trestního řádu). K odvolání státního zástupce byl tento rozsudek ve veřejném zasedání konaném dne 26. 1. 2022 podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu zrušen usnesením Krajského soudu v Plzni pod č. j. 6 To 328/2021-539 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla věc vrácena soudu prvního stupně. Kasační usnesení je procesním stranám známo, proto budou připomenuty jen hlavní důvody, které ke zrušení předešlého rozsudku vedly. Důvodem tohoto kasačního usnesení byla zejména skutečnost, že nalézací soud neprovedl v hlavním líčení dokazování v potřebném rozsahu tak, aby bylo možno spolehlivě posoudit otázku viny obžalovaného, a že se dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a v důsledku toho vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Rovněž v tomto kasačním usnesení byla vyjádřena i výhrada ke zprošťujícímu důvodu, který okresní soud v prvním rozsudku použil. Zmiňovaným kasačním rozhodnutím zdejšího soudu pak byly okresnímu soudu uděleny konkrétní pokyny k doplnění dokazování.
10. Nalézací soud po zrušení jeho předchozího meritorního rozhodnutí doplnil dokazování o důkazy, které byly výslovně specifikovány ve výše zmiňovaném rozhodnutí odvolacího soudu (při hlavním líčení konaném ve dnech 2. 5. 2022, 20. 6. 2022 a 28. 7. 2022), a poté vynesl nyní odvoláním státního zástupce napadený rozsudek. Dá se říci, že okresní soud splnil pokyny a výtky krajského soudu uvedené v jeho předchozím kasačním rozhodnutí, zejména pak ty, které se týkaly rozsahu dokazování, které je nezbytné ve věci provést.
11. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku nyní proběhlo v souladu s trestním řádem při respektování práva obžalovaného na obhajobu, které nebylo nijak dotčeno či omezeno. Je nutno zdůraznit, že soud prvního stupně se v novém řízení nedopustil podstatných vad řízení předpokládaných ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, pro které by bylo nutno napadený rozsudek rušit. Dokazování v rozsahu provedeném před okresním soudem považuje krajský soud již za úplné. Provedené důkazy okresní soud hodnotil postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu, tj. jednotlivě, v jejich souhrnu a na základě svého vnitřního přesvědčení. Je možno uvést, že nalézací soud se zabýval podstatnými momenty rozhodnými pro objektivní posouzení této trestní věci. Správně pak dospěl k závěru, že na základě provedeného dokazování vyvstaly důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, které již není možno odstranit případným dalším doplněním důkazního řízení, které ostatně stranami ani navrhováno nebylo. Lze tedy konstatovat, že nalézací soud se provedenými důkazy dostatečným způsobem zabýval, hodnotil je jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, v zásadě i vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a logicky v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil i svůj závěr o tom, že nelze bez důvodných pochybností učinit závěr o pachatelství obžalovaného, byť je nutno současně uvést,

že si lze rozhodně představit i precizněji zpracované odůvodnění takového rozhodnutí. Úvahy a závěry okresního soudu mají oporu v provedených důkazech.

12. V této souvislosti je nutno vyzdvihnout zásadu ústnosti a bezprostřednosti, na základě níž dospěl okresní soud k vyhodnocení výpovědi obžalovaného na straně jedné a svědecké výpovědi poškozeného na straně druhé, a rovněž i výpovědi dalších osob v postavení svědků podporujících verzi obžaloby či obhajoby. Je třeba připomenout, že to je zejména nalézací soud, který má vytvořeny ty nejlepší podmínky pro hodnocení provedených důkazů, zejména pak obsahu výpovědi vyslychaných osob. Má možnost vidět a slyšet tyto osoby a hodnotit tak nejen jejich věrohodnost obecnou, ale i věrohodnost specifickou. Za takto vzniklé situace je nutno připomenout ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, pokud neprovede důkazy nové či nezopakuje důkazy již provedené, k čemuž v dané věci nedošlo. Možnost přezkumu napadeného rozhodnutí odvolacím soudem je nepochybně odvislá i od toho, jak nalézací soud své úvahy vyjádří v odůvodnění svého rozhodnutí. Za situace, kdy úvahy okresního soudu nepostrádají pravidel formální logiky, nebylo důvodu jakkoli do rozhodnutí okresního soudu zasahovat.
13. V projednávané věci bylo obžalovanému kladeno za vinu spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku větší škodu. Objektivní stránka takového trestného činu spočívá v tom, že pachatel jiného uvede v omyl, jeho omylu využije nebo mu zamlčí podstatné skutečnosti, v důsledku čehož tato osoba provede majetkovou dispozici a tím vznikne na cizím majetku větší škoda a dojde k obohacení pachatele nebo jiné osoby. Obžalovaný se tohoto přečinu měl konkrétně dopustit ve Věznici [REDAKCE] kdy měl od poškozeného podvodně vylákat celkovou finanční částku 500 000 Kč za okolností blíže specifikovaných v podané obžalobě. V projednávané věci na základě provedení dokazování není pochyb o tom, že od poškozeného směrem k obžalovanému byly zaslány finanční částky uvedené v podané obžalobě v celkové výši 500 000 Kč. O tom nebylo ani žádného sporu. Naproti tomu spornou skutkovou otázkou, která měla zásadní význam pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného, bylo, na co byly tyto finanční prostředky určeny, pod jakou záminkou byly do dispozice obžalovaného převedeny a na co byly použity. V tom se verze obžalovaného a poškozeného diametrálně rozcházejí.
14. Lze zrekapitulovat, že obžaloba byla ve vztahu k závěru o tom, že se předmětného jednání způsobem popsáním v podané obžalobě obžalovaný dopustil, založena zejména na svědecké výpovědi poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE]. Nalézací soud při rozhodování posuzoval situaci, kdy proti sobě stály dvě verze události. Jedna prezentovaná obžalovaným, druhá prezentovaná poškozeným.
15. Odvolateli lze přisvědčit potud, že verze obžalovaného, podle něhož poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] sám v rozhodné době bez finančních prostředků, který v té době vykonával citelný nepodmíněný trest odnětí svobody a kterému mu byl i vedle uvedeného trestu odnětí svobody pravomocně uložen trest zákaz činnosti spočívající ve výkonu funkce statutárního orgánu či jeho člena, prokuristy a osoby zmocněné k obchodnímu vedení obchodních korporací a družstev na dobu šesti roků a šesti měsíců (a tento druh trestu jím nebyl dosud vykonán), obžalovanému zajistil prostřednictvím své rodiny vysoký finanční obnos, aby obžalovaný mohl uhradit své dluhy a dále na jeho žití ve výkonu trestu a aby měl něco do začátku po propuštění z výkonu trestu, s tím, že mu tuto předmětnou částku 500 000 Kč splatí po propuštění z výkonu trestu realizací společné podnikatelské činnosti, je značně nevěrohodná a jeví se jednoznačně jako účelová. Ve shodě s touto argumentací přitom i okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že tomuto tvrzení obžalovaného týkajícímu se účelu poskytnuté částky neuvěřil.
16. Dále je pak třeba uvést, a to ve shodě s argumentací okresního soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že samotné vyvrácení této obhajoby obžalovaného ještě neznamená, že by bylo možno bez dalšího označit za prokázanou verzi průběhu předmětné události tak, jak ji popsal poškozený

Na tomto místě je nutno vzhledem k vyjádření obžalovanému k podanému odvolání vyjádřit nesouhlas s jeho tezí, že v situaci „tvrzení proti tvrzení“ je vždy zapotřebí aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Obecně není vyloučeno rozhodnout o vině obžalovaného v případech, kdy svědecká výpověď poškozeného stojící proti výpovědi obžalovaného představuje jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obžalovaného, jinak by bylo prakticky vyloučeno rozhodnout odsuzujícím rozsudkem v případech např. trestné činnosti, při níž není kromě pachatele a oběti nikdo další přítomen. Nicméně je třeba současně dodat, že v takovém případě je pak trestní řízení a dokazování těmito skutečnostmi determinováno a výpovědi poškozeného je třeba věnovat zvýšenou pozornost. Tj. porovnávat ji s jinými nepřímými důkazy, rovněž se důkladně zabývat věrohodností této výpovědi a hodnotit verzi poškozeného z hlediska její logičnosti a přesvědčivosti. Tzn. postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení této výpovědi a vyvozování skutkových závěrů. Okresní soud této povinnosti v zásadě dostal a v odstavcích 5. až 7. odůvodnění napadeného rozsudku logicky vysvětlil, proč z hlediska obecné i z hlediska specifické věrohodnosti shledal důvod pochybovat o pravdivosti svědecké výpovědi poškozeného, kterou v nyní projednávané věci podal. V tomto směru lze na takto zmiňovanou příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku pro stručnost i odkázat. V ní se přitom okresní soud zabývá nejen trestní minulostí poškozeného jakožto skutečností snižující obecnou věrohodnost poškozeného, ale i dalšími okolnostmi, na základě nichž odvíjí i sniženou specifickou věrohodnost výpovědi poškozeného (zejména pak poukazuje na průběh trestního řízení vedeného proti poškozenému Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 16 T 46/2014 a na značný nepoměr předmětné finanční částky, kterou poškozený vynaložil za právní služby obhájce v souvislosti s jeho zastoupením v řízení o dovolání a o ústavní stížnosti, a částkou, kterou z jím uváděných důvodů poskytl obžalovanému). Na základě takto konkretizovaných skutečností vystávají jednoznačně důvody k pochybnostem o pravdivosti tvrzení poškozeného ohledně účelu jím obžalovanému poskytnuté finanční částky a toho, co bylo v tomto směru mezi obžalovaným a poškozeným ujednáno. O poškozeném tedy nelze tvrdit, že by u něj nebyla zjištěna motivace k uvádění nepravdivých skutečností, a i v jím prezentované verzi průběhu skutkového děje, pokud jde o to, na co byly předmětné finanční prostředky určeny, se z hlediska její přesvědčivosti a logičnosti objevují trhliny, které lze jen stěží přičítat tomu, co tvrdí poškozený, tj. že byl v zoufalé situaci a snažil se bojovat všemožnými prostředky, aby jej soud očistil. Z dosud uvedeného je zřejmé, že se odvolací soud neztotožnil s argumentací odvolatele, podle níž důvod zajištění důvod zajištění částky a její předání dle dispozic obžalovaného tak, jak jej uvádí poškozený, nepovažuje za nic zvláštního a nevěrohodného.

17. Je možno přisvědčit okresnímu soudu v tom, že doplnění dokazování po předchozím kasačním rozhodnutí zdejšího soudu k odstranění rozporů vyplývajících z odlišných verzí obžalovaného a poškozeného nevedlo. Nelze ani říci, že by některé z takto provedených důkazů, byť nepřímé, podporovaly tvrzení poškozeného týkající se účelu jím poskytnutých finančních prostředků, spíše naopak. V tomto směru lze totiž poukázat zejména na svědeckou výpověď syna poškozeného, tj. ml., který uvedl, že mu není známo, na co byla předmětná finanční částka v celkové výši 500 000 Kč, kterou daroval poškozenému, určena. Resp. lze uvedenému synovi poškozeného těžko uvěřit, že by se i vzhledem k jím samotným popisované své tehdejší finanční situaci (tj. že byl bez majetku, v exekucích, kdy z toho důvodu neměl údajně ani vlastní bankovní účet a převody předmětné finanční částky byly proto prováděny přes bankovní účet jeho babičky a jeho kamaráda) vůbec nezajímal o to, na co těch 500 000 Kč, na které si musel půjčit a které zčásti údajně do současné doby ještě splácí, bylo. Stejně tak se jeví jako těžko uvěřitelné i to, že by se přes jím samotným zmiňovaným blízké vztahy mezi ním a poškozeným a časté kontakty mezi nimi i během doby, kdy se poškozený nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, nebavili o trestní věci poškozeného a o tom, jaké poškozený ve věci činí kroky. A to tím spíše, pokud byla k důkazu provedena e-mailová komunikace uskutečněná na počátku roku 2018 mezi synem poškozeného a obhájcem obžalovaného. Nelze si pak ani nevšimnout i určitého rozporu mezi skutečnostmi tvrzenými v rámci svých svědeckých výpovědi

poškozeným a tímto jeho synem. Tento rozpor přitom spočívá v tom, že syn poškozeného ■■■■■ ml. v rámci své svědecké výpovědi nic o nějaké verbální komunikaci mezi ním a nějakým advokátem ohledně poškozeného neříkal (pouze připustil zmiňovanou e-mailovou komunikaci mezi ním a obhájcem poškozeného, a to až poté, co mu tato byla předložena při výslechu k nahlédnutí), zatímco poškozený ve své svědecké výpovědi oproti tomu tvrdil, že měl synovi ten advokát říkat ohledně částky 200 000 Kč, že je to ta částka, která měla být v lednu a že je teď červen a že přišla teprve teď, tj. že ten advokát byl našťvaný, že ty peníze posílají pozdě, že už měly dávno být. Tyto skutečnosti vyplývající ze svědecké výpovědi syna poškozeného jen prohlubují pochybnosti o tom, na co vlastně byly finanční prostředky zaslané obžalovanému určeny. K tomu lze pro dokreslení poukázat i na skutečnosti uváděné poškozeným při doplnění jeho svědecké výpovědi při hlavním líčení konaném u okresního soudu dne 20. 6. 2022, který sice inicioval na základě jím podaném trestním oznámení vedení trestního řízení vůči obžalovanému a usiluje o to, aby soud rozhodl o povinnosti obžalovaného mu předmětnou částku jako náhradu škody zaplatit, avšak v rámci této výpovědi dne 20. 6. 2022 vypovídal poněkud vyhýbavě, resp. nebyl ani ochoten konkretizovat jednotlivé osoby, od nichž si jeho syn předmětnou finanční částku, která byla následně poskytnuta obžalovanému, zapůjčil.

18. Jak již bylo výše naznačeno, závěr o trestní odpovědnosti obžalovaného za stíhané jednání je v nyní projednávané věci založen především na svědecké výpovědi poškozeného ■■■■■. Resp. pokud jde o skutečnost, že poškozený předmětné finanční prostředky obžalovanému poskytl právě za jím tvrzeným účelem, tato vyplývá výlučně ze svědecké výpovědi poškozeného a z žádného jiného důkazu. Nelze ani říci, že by některý z ve věci provedených důkazů tuto skutečnost podporoval. Stojí tedy v tomto směru osamoceně. Kromě toho tato verze poškozeného, jak bylo výše vysvětleno, obsahuje určité nelogičnosti, není přesvědčivá a byla víceméně zpochybněna, když se reálně nabízejí i jiné verze, na co měla být předmětná finanční částka určena. Za takové situace nelze na výpovědi poškozeného pozitivní rozhodnutí o vině obžalovaného postavit.
19. Podle § 2 odst. 5 trestního řádu je třeba postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za naznačené důkazní situace není tedy možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si výše naznačených důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Vzhledem k tomu, že vina obžalovaného nebyla v rámci řízení před soudem bez důvodných pochybností prokázána, resp. nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by obžalovaný dopustil stíhaného jednání, a kdy se současně ani nenabízí provedení nějakého důkazu jiného, kterým by bylo možno skutkový děj objasnit, resp. odstranit panující pochybnosti (ostatně žádná ze stran před vyhlášením napadeného rozsudku ani v odvolacím řízení další důkazní návrhy neměla), bylo na místě (při popěrném stanovisku obžalovaného) aplikovat při absenci jiných usvědčujících důkazů zásadu „in dubio pro reo“ a tyto okolnosti hodnotit ve prospěch obžalovaného a vycházet z verze pro něj nejprůzračnější. Odvolací soud dospěl tedy k závěru, že i přes existenci důvodného podezření, že se obžalovaný mohl stíhaného jednání dopustit, uvedené skutečnosti nebyly prokázány bez důvodných pochybností. Nálezací soud tedy správně postupoval v souladu se zásadou in dubio pro reo a obžalovaného obžaloby pro skutek v ní uvedený v plném rozsahu zprostil.
20. Pokud jde o konkrétní námitky odvolatele, směřovaly právě do otázky hodnocení provedeného dokazování, které však podrobně vyhodnotil okresní soud již zmíněným postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu. Z výše uvedených důvodů vzhledem ke stále přetrvávajícím důvodným pochybnostem o vině obžalovaného bylo nutno důsledně ctít zásadu in dubio pro reo a vzniklé důvodné pochybnosti promítnout ve prospěch obžalovaného. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že by se skutkový děj, který tvoří základ obžaloby, stal, avšak není žalovaným ani jiným trestným činem, nelze dle krajského soudu považovat takový závěr za nelogický, ale naopak odpovídající provedeným důkazům a z nich vzniklých pochybností o vině obžalovaného. Na základě výše rozebraných skutečností a úvah je Krajský soud v Plzni toho názoru, že okresní soud ve věci provedl ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu dostatečné dokazování (ostatně státní

zástupce jako odvolatel jeho neúplnost ani nenamítal) a že při hodnocení provedených důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu. Provedené důkazy hodnotil dle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a důsledně se s nimi vypořádal. Na podkladě tohoto postupu poté učinil logicky dostatečně odůvodněný skutkový závěr, že je na místě obžalovaného podané obžaloby zprostit. Za popsané situace byl krajský soud, který sám dokazování neprováděl, hodnocením důkazů provedeným okresním soudem vázán.

21. Krajský soud může závěrem svého rozhodnutí shrnout, že napadený rozsudek byl v obou jeho výrocích shledán správným, zákonným a odůvodněným. Okresní soud správně poškozeného [REDAKCE] odkázal podle § 229 odst. 3 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť s ohledem na postup dle § 226 písm. b) trestního řádu nebyl ani jiný procesní postup možný.
22. Z výše uvedených důvodů tedy Krajský soud v Plzni označil odvolání státního zástupce za nedůvodné a jako takové je zamítl postupem podle § 256 trestního řádu, když je evidentní, že vzhledem k důvodu zproštění obžalovaného podané obžaloby a vzniklé důkazní situaci nepřicházelo případně v úvahu jiné rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 2. 11. 2022

JUDr. Pavel Fait v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Martina Hiřmanová v. r.